

[Camre]

På kort sigt er det en nødvendighed at låne, og derfor støtter socialdemokratiet nærværende lovforslag.

Enggaard (V):

Venstre erkender, at det kan være nødvendigt i en periode at optage statslån i udlandet for at bidrage til at finansiere det underskud på vores betalingsbalance over for udlandet, som vi desværre har i disse år. Dette underskud er væsentligt større, end venstre ønsker det, og vi mener, at den politik, som regeringen fører, bidrager til, at vi har et større underskud, end rigtigt er. Der ligger også i dette, at vi derigennem skal finansiere dette underskud ved lånoptagelse i udlandet, statsligt såvel som privat, et bidrag til det høje renteniveau, som opretholdes her i landet. Derfor er det afgørende, at underskuddet trappes ned, og at vi, som den socialdemokratiske ordfører formulerede det, har dette som en meget kort overgangssituation.

Der ligger altså med venstres accept af, at det er nødvendigt, at staten optager lån i udlandet, ikke herigennem også nødvendigvis nogen accept af den politik, som regeringen fører på det økonomiske område.

Når vi siger ja til disse lån, har det sammenhæng med, at vi ønsker så stærkt som muligt at aflaste erhvervslivet for den byrde, det ellers ville have med hensyn til at skulle skaffe lånfinansieringen i udlandet af det underskud, vi taler om.

Vi har noteret os, at der ikke er noget akut behov for den bemyndigelse, som ministeren ønsker sig. Det er for så vidt tilfredsstillende, fordi disse ting bør forhandles og besluttes på et tidspunkt, hvor man har god tid for sig, og hvor der ikke er nogen panikagtig situation; derigennem får man den roligste afvikling af selve låneforretningerne.

Men venstre er altså tilhænger af, at ministeren får denne bemyndigelse. Der ligger ikke heri nogen accept af regeringens økonomiske politik, og vi har et meget stærkt ønske om, at vi hurtigt kan få disse talstørrelser bragt ned på et niveau, som vi bedre er i stand til at leve med i fremtiden.

Palle Simonsen (KF):

Hvad angår de generelle betragtninger, kan jeg for så vidt henholde mig til, hvad jeg sagde under det forrige punkt på dagsorde-

nen. Hr. Camre giver ligesom udtryk for, at vi nu får nedbragt vores betalingsbalanceunderskud i løbet af 1980'erne, men jeg vil godt minde om, at det har vi faktisk talt om i folketinget i mange år, og jeg tror også, finansministeren vil erkende, at det ikke helt er den vej, det er gået. Det er gået den modsatte vej. Betalingsbalanceunderskuddet er vokset, og vores finansieringsbehov er dermed også vokset. Derfor kan der være noget meget deprimerende i, at vi sådan år efter år – jeg sagde under det tidligere punkt på dagsordenen, at dette er jo gengangere – siger: dette går ikke længere, men vi prøver lige én gang til. Og jeg er sikker på, at når vi står her om ca. et år igen, vil det vise sig, at behovet er endnu større, end det er i dette øjeblik. Derfor må man stille det samme spørgsmål, som jeg stillede tidligere: hvornår får vi denne udvikling vendt, og hvornår får vi tvunget regeringen til at gå ind i nogle realistiske forhandlinger om en mere konsekvent økonomisk politik?

Hr. Camre sagde også i sit indlæg, at det er jo ikke et specielt dansk problem. Nej, det er det ikke. Det er et problem, som findes i en lang række lande. Vi har bare en fornemmelse af, at i de fleste lande uden for Danmark søger man måske lidt mere konsekvent at tage fat på nogle af problemerne og på et tidligere tidspunkt. Jeg minder bare her om den vesttyske situation.

Men nu vel, det, der står tilbage, er for så vidt det principielle, og derfor er – det må jeg beklageligvis sige til finansministeren – vores holdning til dette forslag den samme negative som under det forrige forslag.

Askjær Jørgensen (FP):

Forslaget her er jo direkte forårsaget af det foregående forslag, for når renten er blevet alt for høj i Danmark, fordi man sælger for mange statsobligationer, kan det ikke løbe rundt at producere varer i Danmark, så bliver eksporten for lille, og så får vi underskud på betalingsbalancen. Så enkelt er det.

Ministeren sagde under det foregående punkt på dagsordenen, at hvem der købte statsobligationer, kunne der ikke præcist svares på her og nu. Men de erhvervsvirksomheder, der ikke allerede har lidt rentedøden, men har lidt kapital tilbage, investerer altså pengene i obligationer i stedet for at sætte